

Sygn. akt I Ca 60/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SSO Elżbieta Zalewska-Statuch

SSO Iwona Podwójniak

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2013 r. w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z wniosku E. G.

z udziałem K. G.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 30 listopada 2012 r. sygn. akt VIII Ns 562/10

postanawia:

- 1) uchylić punkt III zaskarżonego postanowienia i w tym zakresie postępowanie w obu instancjach umorzyć;
- 2) zwrócić K. G. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wieluniu kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem zwrotu połowy opłaty sądowej od apelacji;

Sygn. akt I Ca 60/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2012 roku Sąd Rejonowy w Wieluniu VIII Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w P., w sprawie sygn. akt VIII Ns 562/10 z wniosku E. G. z udziałem K. G. dokonał podziału majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika obejmującego: środki pochodzące ze sprzedaży nieruchomości szczegółowo opisane w punktach od I1) do I3) postanowienia, odszkodowanie za samochód szczegółowo opisane w punkcie I4) oraz ruchomości szczegółowo opisane w punktach od I5) do I37), w ten sposób, że składniki majątkowe wymienione w punkcie I od 3) do 4) i od 6) do 37) przyznał na wyłączną własność wnioskodawczyni E. G., a składniki majątkowe wymienione w punkcie I od 1) do 2) i 5) przyznał na wyłączną własność uczestnika postępowania K. G..

Ponadto Sąd Rejonowy zasądził od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczynie tytułem dopłaty do wyrównania udziału w majątku wspólnym kwotę 185.783,50 zł płatną do dnia 28 lutego 2013 roku z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi jej płatności oraz ustalić, że zainteresowani ponoszą koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie w kwotach dotychczas przez siebie wydatkowanych.

Z rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego nie zgodził się uczestnik postępowania, który zaskarżył powyższy wyrok w części obejmującej punkty I1) i 12), II i III, zarzucając:

1) naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c.

- poprzez odmowę wiarygodności zeznań świadka Z. G., w części dotyczącej twierdzenia, że przekazywane synowi K. G. pieniądze były

jej wkładem finansowym w szerzej pojęte rodzinne przedsięwzięcie gospodarcze z zastrzeżeniem zwrotu tych środków w przypadku zaniechania jego prowadzenia i wystawienia przedsięwzięcia na sprzedaż,

- poprzez odmowę wiarygodności zeznań uczestnika K. G. w odniesieniu do identycznej okoliczności,

przez co nastąpiło przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, gdyż ocena taka, dokonana została bez wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawą orzeczenia i mającego wpływ na jego treść, polegający na sprzeczności istotnych ustaleń stanu faktycznego z treścią

zebranego materiału dowodowego, gdyż Sąd uznał pewne fakty za nieudowodnione, a mianowicie, że pomoc finansowa matki uczestnika Z. G., była wkładem finansowym we wspólnym przedsięwzięciu rodzinnym „w szerszym tego słowa znaczeniu”, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy przy prawidłowej i wszechstronnej ocenie czyni powyższy fakt wiarygodnym oraz, że pomoc Z. G. była darowizną na potrzeby rodziny stron, a więc w „węższym tego słowa znaczeniu”, który to fakt nie został potwierdzony lub jest niedostatecznie ustalony w zebranym w sprawie materiale dowodowym. Konsekwencją tych sprzeczności są błędy w ustaleniach faktycznych, takie jak zaliczenie do majątku wspólnego stron:

- środków pochodzących ze sprzedaży nieruchomości położonej w miejscowości S. – P., gmina D., stanowiącej działki oznaczone

nr ewidencyjnymi: (...) i (...) o łącznej powierzchni 0.30 ha w kwocie 380.000,00 zł. przekazane na rachunek bankowy nr : (...), który de facto jest numerem wspólnym dla K. G. i jego matki Z. G., zamiast wyłącznie tylko w kwocie 180.000,00 zł,

- środków pochodzących ze sprzedaży opisanych nieruchomości w kwocie 44.000,00 przekazane na rachunek bankowy nr: (...) w sytuacji, kiedy środki w łącznej kwocie 244.000.00 zł, były wkładem matki uczestnika Z. G.

w interes rodzinny „w szerszym tego słowa znaczeniu” podlegający zwrotowi w przypadku zaprzestania prowadzenia inwestycji rodzinnej i sprzedaży nabytej działki z wybudowanym obiektem, co faktycznie nastąpiło oraz przyjęcie

- iż sytuacja materialna uczestnika K. G. jest bardzo dobra i jest

on w stanie jednorazowo spłacić wnioskodawczynie kwotę 185.783,50 zł w terminie do 28 lutego 2013 r., podczas gdy brak jest jakiegokolwiek materiału dowodowego co do poczynienia powyższego ustalenia.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia :

- w pkt. I poprzez wyeliminowanie ze składników majątku wspólnego środków wymienionych w pkt. I2) oraz ograniczenie środków wymienionych w pkt. I1) do kwoty 200.000,00 zł,

- w pkt. II poprzez przyznanie na rzecz uczestnika K. G. składników majątkowych wymienionych w punktach I 1) i I 5),

- w pkt. III poprzez zmniejszenie dopłaty zasądzonej od uczestnika K. G. na rzecz wnioskodawczyni E. G. do kwoty 63.783,50 zł płatnej w terminie 6 miesięcy od daty uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia, z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 10 kwietnia 2013 roku strony zawarły ugodę, zgodnie z którą uczestnik postępowania K. G. zobowiązał się zapłacić wnioskodawczyni E. G. kwotę 135.000,00 zł tytułem dopłaty do wyrównania udziałów w majątku wspólnym, płatną w dwóch ratach po 67.500,00 zł – pierwsza rata do dnia 10 października 2013 roku, a druga do dnia 10 kwietnia 2014 roku, z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w terminie płatności każdej z rat. Jednocześnie w w/w ugodzie wnioskodawczyni E. G. wyraziła zgodę na wysokość dopłaty oraz terminy jej płatności oświadczając, że kwota ta wyczerpuje wszelkie roszczenia związane z podziałem majątku wspólnego.

Ponadto strony zgodnie wniosły o uchylenie punktu dotyczącego dopłat zaskarżonego postanowienia i w tym zakresie umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią przepisu art. 917 k.c. przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać.

W przypadku toczącego się procesu sądowego podstawowym celem ugody jest definitywne zakończenie sporu. Strony osiągają porozumienie w spornej sprawie, a tym samym wydanie wyroku sądowego staje się zbędne.

Zawarcie ugody przez strony należy do tzw. czynności dyspozytywnych stron, które same kształtują jej treść, a rola Sądu sprowadza się jedynie do oceny zgodności zawartej ugody z kryteriami z art. 203 § 4 k.p.c. w zw. z art. 223 k.p.c.

Uгода zawarta w sprawie niniejszej pomiędzy wnioskodawczynią E. G., a uczestnikiem K. G., czyni zadość wymogom określonym w wymienionych przepisach kodeksu postępowania cywilnego.

Została spisana zgodnie z wymogami art. 223 § 1 k.p.c., tj. osnowa ugody została wciągnięta do protokołu i opatrzona podpisami stron. Treść ugody dokładnie określiła zobowiązanie uczestnika do dopłaty na rzecz wnioskodawczyni oraz terminy ich dokonania, jak również wnioskodawczyni potwierdziła, że uгода wyczerpuje wszelkie roszczenia związane z podziałem majątku wspólnego stron.

Nadto spełnione zostały przesłanki wynikające z art. 223 § 2 k.p.c. w zw. z art. 203

§ 4 k.p.c. Sąd przy zawieraniu ugody przez strony zbadał, czy zawarcie ugody o takiej treści było dopuszczalne, a więc czy dokonanie tej czynności nie było sprzeczne z prawem, z zasadami współżycia społecznego oraz czy nie zmierzało do obejścia prawa.

Wobec stwierdzenia, że uгода sądowa zawarta przez strony wywołuje w pełni skutki prawne i jest prawnie dopuszczalna, na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., należało uchylić zaskarżone postanowienie w części dotyczącej dopłat i w tym zakresie umorzyć postępowanie w obu instancjach. W sprawie bowiem zachodzi podstawa

do umorzenia postępowania wskazana w treści przepisu art. 355 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z

innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Zawarcie pomiędzy stronami ugody regulującej stosunek, który stał się przedmiotem sporu, uczyniło wydanie orzeczenia w tym zakresie zbędnym.

Z uwagi na zawarcie ugody, Sąd Okręgowy na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. c ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazał zwrócić K. G. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wieluniu kwotę 500 zł stanowiąca połowę opłaty sądowej od apelacji.